

Ewald Frank

Prepis kázania 7. 6. 1987, 15:00, Krefeld, Nemecko

vysiellané 22. 12. 2021

Z kázania brata Branhamu „Znamenie“, č. 3

Sme opäť z celého srdca vďační Bohu, že sa môžeme stretnúť, že je stále čas milosti, že sa môžeme nerušene zhromažďovať. Aj za to sme vďační. Predstavte si, že by sme mali prenajatú halu niekde v centre mesta. Kde sme mali hrať na trombóny? Kde sme mohli zaparkovať autá? Kde sme mohli podávať ľuďom jedlo a nápoje? Kde sme ich mali nechať spať? Boh sa o všetko postaral nádherným spôsobom. Aj za to mu z celého srdca a celej duše ďakujeme. A vy, ktorí ste sa v tak krátkom čase ubytovali v hromadných priestoroch, sa o to viac tešíte a ste vďačnejší, keď sa vrátite domov. Má to teda veľmi priaznivý účinok. Aj za to chceme z celého srdca ďakovať Pánovi.

Sme radi, že ste prišli. Radujeme sa, že je pre vás Božie Slovo také vzácne. Stalo sa nám vzácnym. Neviem, čo by sme si bez tohto Slova počali – stalo sa naším životom.

Nechceme zabúdať ani na to, že sú medzi nami slúžiaci bratia – z Belgicka, Francúzska, Švajčiarska, Rakúska, Poľska a možno aj z iných krajín. Nech vás Boh zvlášť žehná. Na záver všetkých pozdravíme a už teraz sa tešíme na jesennú konferenciu, ktorá sa uskutoční prvý októbrový víkend, a dúfame, že Boh bude v našom strede ešte mocnejšie. A my prechádzame z jedného obdobia do druhého s novou dôverou, že Boh učiní väčšie veci, ako učinil doteraz.

Keď počujeme jednotlivé svedectvá, keď tak prechádzame okolo, o tom, že Pán stále volá von z cirkví, zo slobodných zborov a zjavuje svoje Slovo, tak sa nanovo radujeme s každým, kto Boha prežije.

Všetkých, ktorí sú u nás noví, veľmi, veľmi srdečne vítame v drahom mene Pána. Jeden brat tak výstižne povedal: „Hľadal som pravú Božiu Cirkev“ a potom nasledovali slová: „Teraz som ju našiel.“ Kiež by sme mohli žiť tomu hodne alebo podľa takéhoto ohodnotenia, aby sme aj z Božej strany boli Božou Cirkvou, aby sme v jeho očiach mohli byť skutočne považovaní za jeho Cirkev. Verím, že ňou sme.

A sme dostatočne úprimní, ako som povedal už dnes ráno, ešte nie sme tam, kde nás Boh chce mať, ale máme v sebe veľké tiahnutie, veľkú túžbu, túžbu dostať sa tam. A Boh ju uspokojí. Túžime po tom, aby bolo Pánovo meno opäť uctené, aby bolo opäť oslávené podľa Slova Písma: „*Osláv svoje meno!*“ A prišla odpoveď: „*Oslávil som ho a oslávim*

ho znova.“ [Jn 12:28] Kiežby sme sa s týmto „znova“ stretli ešte raz! Z listu Židom 12: „Boh hovorí, že ešte raz pohnem nielen nebom, ale aj nebom a zemou.“ [Žd 12:26] „Ešte raz,“ povedal vtedy Samson [Sd 16:28], a to hovoríme aj my dnes.

Sme však vďační za takéto zhromaždenia a vidíme, že Boží Duch niekedy pôsobí tak i onak a len neskôr zistíme, že to bolo príhodné, vhodné, že boli jednotlivci, pre ktorých bolo potrebné, aby počuli, čo bolo povedané, a my sa niekedy môžeme pýtať: „Áno, bolo potrebné odbočiť do tej alebo onej veci?“ Ale Boh vie všetko. On pozná potreby jednotlivcov a reaguje na ne. Chce, aby sme vedeli, že sa stará o každého jedného z nás! O teba, o mňa. On vie, čo potrebujeme.

V súvislosti s krstom som si spomenul na Slovo, ako sa nádherne píše v Skutkoch apoštolov v 2. kapitole:

„... tí, ktorí prijali jeho Slovo, boli pokrstení.“ [Skutky 2:41]

Je to jednoducho spojené: „Tí, ktorí prijali jeho Slovo...“, ktorí uverili jeho slovám, ktorí vzali vážne to, čo povedal, „... boli pokrstení.“ A tak sme vďační aj za všetkých, ktorí sa dnes nechali pokrstiť, a prajeme vám mimoriadne Božie požehnanie. A dúfame, že aj všetci ostatní, ktorí ešte musia bojovať, z toho vyjdú víťazne a budú jednoducho rešpektovať Boha a Božie Slovo, postavia ho na prvé miesto a nebudú počúvať seba ani iných ľudí, ale budú hovoriť s naším Pánom.

Takže, je našou povinnosťou naplniť všetku spravodlivosť [Mt 3:15]. Nikto nebude ľutovať, keď splní Božiu vôľu. Naopak, v liste Židom o našom Pánovi stojí:

„Plniť tvoju vôľu som prišiel, Bože! A preto je o mne vo zvitku napísané...“ [Žd 10:7]

Presne tak je to aj s nami.

On vtedy vo svojom tele ako Syn človeka povedal:

„Nech sa stane nie moja, ale tvoja vôľa.“ [Lk 22:42]

To isté hovoria všetci Boží synovia a dcéry, kým ešte sú tu v tele. „Buď vôľa tvoja!“ A akonáhle je nám Božia vôľa zjavená, pridávame k tomu poslušnosť a môžeme s radosťou konať to, čo nám prikázal.

Milovaní, keď si pomyslí, aké ťažké je pre nás slúžiť Pánovi a uskutočňovať zvestovanie ... Všetci ostatní to majú v porovnaní s nami veľmi ľahké, lebo celý svet im fandí – diabol im nehádza palice pod nohy. Veľkí evanjelizátori s dobrou povestou, postavením a menami majú k dispozícii všetky prostriedky zeme, aby svoju vec podporili. A zdá sa, že my musíme kráčať v šlapajach prorokov, apoštolov, v šlapa-

jach nášho Pána a niest' jeho potupu. Už som to povedal veľakrát: Kto si myslí, že s Pánom a Božím Slovom sa mu dostane uznania, mylí sa. Náš Pán povedal:

„Ty stále hľadáš česť u ľudí, ja hľadám česť, ktorá pochádza od jediného Boha. ... Ako môžeš slúžiť Bohu, keď prijímaš česť od ľudí?“ [Jn 5:44]

Len jednému patrí úcta, a to nášmu Pánu a Bohu. Všetci proroci prešli nepochopením, ťažkými cestami, boli prenasledovaní, nepochopení atď., ale niesli drahé semeno Božieho Slova.

A keď som dnes ráno hovoril o tom texte „... *tvoj Boh ťa pomazal, ó, Bože*“ [Ž 45:8], myslel som na to v súvislosti s ev. Jána 10, kde stojí:

„Ježiš im odpovedal: Či nie je napísané vo vašom zákone: »Ja som povedal: ›Bohovia ste‹«?“ [Jn 10:34-36]

A Pán povedal:

„Ak tedy tých nazval bohmi, ku ktorým sa stalo Slovo Božie, – a Písmo nemožno zrušiť – vy hovoríte tomu, ktorého posvätil Otec a poslal na svet, vraj rúhaš sa, pretože som povedal: Syn Boží som?“

Nie, ak sme boli znovuzrodení, sme božského pôvodu. Stali sme sa Božími synmi a dcérami! A brat Pesahl sa dotkol nádhernej myšlienky:

„Ak sme deti, sme aj dedičia.“ [Rm 8:17]

Vieme, že v čisto ľudskej oblasti existuje zákonná postupnosť a potom sú to ľudia prvého stupňa, ktorí potom automaticky prichádzajú podľa vykonania vôle k svojmu dedičstvu; musia však preukázať príbuzenské vzťahy. Musia patriť k tým, ktorým je dedičstvo určené. Kedy to bude? Keď sme skutočnými deťmi, tie sú vždy dedičmi – môže prísť čokoľvek, deti sú dedičmi. A tak sme aj my Božími deťmi a potom sme i Božími dedičmi a spoludedičmi Ježiša Krista [Rm 8:17]. Preto si o nebeské dedičstvo nerobte žiadne starosti. Z milosti ho obdržíme.

Na objasnenie by sa dalo povedať veľa vecí. Ale viete, už sa viac nechcem zaoberať pozemskými vecami, najmä preto, že to nestojí za to. Môžete sa pokúsiť veci napraviť alebo dať do poriadku, ako len chcete, vždy sa nájdú ľudia, ktorí majú zlé úmysly, ktorí sú plní závidosti a žiarlivosti a ktorí len čakajú, aby mohli otvoriť ústa.

Ale niekto (a to teraz to prosím neberte na ľahkú váhu, pekne sa to hodí) povedal: „Boh nedal na zemi vyrásť toľko trávy, aby zavrel každému volovi ústa.“ A tak to aj je. Existujú ľudia, ktorí musia vždy niečo povedať. Samozrejme, nie o sebe. Neviem, prečo som na terči vždy v strede. Ale keď vám to teraz poviem, držte sa naozaj pevne: ľudia sa

na mňa hnevajú. Satan ma už vôbec nemá rád, a to už veľmi dlho – a to ani nie je prekvapenie. Už som to tu povedal: ak sa s ním nestretnete a nezápasíte s ním, idete s ním rovnakým smerom. A to nech sa nestane.

Ale ak to dôjde až tak ďaleko, že ľudia zneužijú moje meno a publikujú veľký inzerát, že hľadám dámu, s ktorou by som sa chcel zoznámiť, a dajú tam moje telefónne číslo... A potom mi volajú a ja som v šoku... Keď to teraz falošní bratia vystrihujú z novín, ako to činili s článkom o doktoráte a tú vec zväčšia?! Áno, čo z toho potom povstane? Potom na záver hovoria: „Áno, je ten človek ešte vôbec normálny?“

Vidíte, musím cez seba nechať prejsť všetko. Nie je nič, na čo by ľudia nemysleli. Dokonca si za to nechali niečo zaplatiť. A potom zavolała jedna veľmi mladá dáma a veľmi zdvorilo povedala: „Volám vám v mene svojej matky.“ Povedal som: „Čože? O ničom takom neviem.“ Viete si to predstaviť? Tak ďaleko, tak ďaleko sme sa dostali. Ľudia prekračujú každú mieru. Nie neveriaci; tí majú rozum. Majú slušné správanie. Ale veriaci sú ovládaní diablom a nevedia o tom.

Ale jedno vám poviem: Kto je z Boha, nebude to všetko počúvať. Bude veľmi dobre vedieť, že sú to ohovárania, ktoré k tomu jednoducho patria – tak, ako musel cez seba nechať prejsť všetko náš Pán.

Ale opakujem, keby sa to stalo, ako s tým akademickým vyznamenaním (čestným doktorátom) – taký malý článok x-násobne zväčšený, poslaný do celého sveta – ak sa to teraz stane znova, áno, čo potom? Falošní bratia len čakajú na také veci.

A predsa môžem zo srdca povedať: „Boh im žehnaj.“ Áno, sestra Rempelová, zhlboka sa nadýchni. Nebude ti z toho zle. Myslím to vážne, myslím to zo srdca. Nech ich Boh žehná.

Slúži mi to k dobrému, ku očisteniu, ku sebaskušovaniu. Boh to nedopustí, jedine že nám to poslúži k nášmu dobrému [Rm 8:28]. A blaho človeku, ktorý to všetko dokáže nechať cez seba prechádzať a napriek tomu s úprimným srdcom praje Božie požehnanie. Ako o tej veci zmýšľa Boh, prenechávame Jemu.

Jedno viem: vyvolení nebudú prenasledovať vyvolených [Gl 4:29]. Ktokoľvek patrí do tela Ježiša Krista ... Je napísané, že „údy sa navzájom o seba starajú.“ [1Kor 12:25] Jeden úd pomáha druhému. Ak patríme k Pánovmu telu, slúžime si navzájom darom, ktorý nám Boh dal [1Pt 4:10]. A Pavol píše:

„Pán nás neposlal ničieť, ale budovať.“ [2Kor 10:8]

A aj Efežanom 4, verš 11 nás učí, že Boh do Cirkvi postavil služby, aby priviedol Cirkev k dokonalosti. A potom, čo nám Boh dal slávnu prorockú zvesť, ju môžeme zvestovať v dôvere, že On všetko slávne vykoná a napraví.

Rád by som prečítal jedno Slovo a potom ešte niekoľko citátov z kázania brata Branhamu. Dúfam len, že všetci prišli s otvoreným srdcom, veria a dôverujú, prijímajú a budú Bohom požehnaní. Verím, že aj na týchto zhromaždeniach k nám Boh hovoril, mnohé nám objasnil a umožnil nám vidieť veci jasnejšie. Aj za to sme zo srdca vďační.

Zjavenie Jána 1. kapitola, tu sa píše vo verši 5 a 6:

„... a od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a Knieža kráľov zeme. Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou a učinil nás kráľmi a kňazmi Bohu a svojmu Otcovi – jemu sláva a sila na veky vekov. Ameň. Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí, ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme. Áno, ameň. Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh, ktorý je a ktorý bol a ktorý príjde, ten Všemohúci.“ [Zj 1:5-8]

Povstaňme ešte raz k modlitbe.

Nebeský Otče, zo srdca Ti ďakujeme za tvoje Slovo, za spásu, za každé zjavenie, za spásu našich duší, za oslobodenie nášho ducha, za uzdravenie našich tiel. Ďakujeme Ti, ó, Pane, že si na Golgote odčinil škodu. To, čo sa skrze Adama stratilo, si Ty priniesol späť. Ďakujeme Ti za to. Ó, verný Pane, vládni teraz nad nami svojím Duchom, buď nad nami. Veď nás pri hovorení, pri počúvaní, ó, Pane, pôsob v čase, keď počúvame tvoje Slovo, a čo z neho počujeme, nech sa stane božskou skutočnosťou.

Milovaný Pane, ďakujeme ti za úzku cestu, po ktorej môžeme kráčať s tebou, v zlej i dobrej povesti, v cti i potupe, nech príde čokoľvek, prijmi vďaku, Pane, že si nás učinil hodných niešť potupu Krista. Pane, tvoje Slovo je nám nadovšetko cenné a prosíme ťa, zachovaj nás vo svojej milosti a vo svojom Slove. Pane, daj aj teraz pomazanie svojho Ducha Svätého takým mocným spôsobom, Pane, aby sa všetci sklúčení pozdvihli, aby sa posilnili a pozdvihli unavené kolená a ochabnuté ruky. Nech je tlejúci knot zapálený novým plameňom ohňa Ducha. A nech zavanie aj vietor Ducha, aby oheň jasne horel. Ach, Pane, prosíme ťa, buď uprostred nás tým, kto hovorí, kto koná. Pane, nechceme vidieť a počuť nikoho iného, ako teba samého. Príď Pane ku svojmu právu a nech krv Baránka, Božie Slovo a Boží Duch uskutočnia všetko, čo sa

ešte má stať – v nás, pre nás a skrze nás všetkých. Tebe, živému Bohu, srdečne ďakujeme za všetko v Ježišovom mene. Amen.

Môžete sa posadiť.

Chcel by som čítať z 1. Jána, 5. kapitoly, od 5. do 8. verša:

„Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží? Toto je ten, ktorý prišiel skrze vodu a krv, Ježiš Kristus. Nie len so samou vodou, ale s vodou i krvou. A Duch je, ktorý svedčí, lebo Duch je pravda. A traja sú, ktorí svedčia na zemi: Duch, voda a krv. A tí traja sú v jedno.“ [1J 5:5-8]

Môžem si vyzliecť sako? Ďakujem!

Keď takto preberáme Slovo Pánovo, vidíme, že Boh myslel na všetko. Neviem ako sa vedie vám, ale mňa to premáha. Čím hlbšie sa nechávame viesť Božou radou, tým viac som premožený tým, ako jasne a zreteľne Boh hovoril vo svojom Slove, ktoré máme z milosti k dispozícii.

To nádherné spočíva v tom, že ho nevykladáme, ale že ho jednoducho veríme tak, ako je napísané, prijímame ho a nechávame ho na seba pôsobiť.

„A traja sú, ktorí svedčia na zemi: Duch, voda a krv.“

Vôbec sa tým nechceme zaoberať. Ale Boží Duch usvedčuje. A potom, je jedno, či tu hovoríme o biblickom krste vodou alebo o vodnom kúpeli v Slove – to je úplne jedno. Obe sú potrebné, obe sú biblické a obe sú správne. A krv prirodzene tiež, tá zostáva vždy tá istá. V nej sa uskutočnilo naše vykúpenie, v nej sa Nová zmluva stala právne záväznou. Závet sa stal právne záväzným, keď bola na golgotskom kríži potvrdená smrť Ježiša Krista, ktorý závet ustanovil. V tom okamihu sa Nový zákon stal právne záväzným.

A Pavol hovorí, že závet nemá platnosť, kým žije ten, kto ho urobil. [Žd 9:16-17] A to všetci vieme. Smrťou toho, kto závet spísal, však všetko, čo po sebe zanechal, prechádza na jeho dedičov. A preto to Slovo:

„Boží dedičia a spoludedičia Ježiša Krista.“ [Rm 8:17]

Nielen až v sláve, už tu môžeme prijať všetko, čo nám Boh v Kristovi pripraviť.

Vezmime si aj to k srdcu. Je potrebné, aby sme poznali tento biblický poriadok a vedenie. Inak nevieme, na čo sa môžeme spoľahnúť, čo je v závete obsiahnuté.

Všetko, čo je napísané v Novej zmluve, sa už na základe zasľúbení Starej zmluvy stalo právne záväzným v okamihu, keď Ježiš Kristus, Boží Syn, zomrel na kríži na Golgote. A tu sa dozvedáme:

„Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?“ [1J 5:5]

Toto je vyznanie nášho srdca s plného presvedčenia. Otec sa zjavil v Synovi. Ježiš Kristus je Boží Syn. Z neho sme boli vzatí a narodili sme sa ako synovia a dcéry. Ako bola Eva vzatá z Adama, tak bola Nevesta vzatá z Kristovho boku, je jeho súčasťou a patrí mu. A preto aj my veríme každému Slovu a s vierou, zo srdca, prijímame každé zasľúbenie, ktoré On v ňom dal.

Skôr, než sa vrátim späť k Písmu, by som rád prečítal niekoľko veľmi dôležitých výrokov z kázania, ktoré sme preberali už na dvoch zhromaždeniach.

Tu sa na strane 24 píše:

„Krv bola účinným znamením, že Baránok zomrel. Nie utvorená viera, Baránok naozaj zomrel. Duch Svätý je účinným znamením, že Boží Baránok za vás zomrel. Dôkaz o tom ste dostali vy sami, lebo jeho život je vo vás. Vidíte, žiadna vytvorená viera, nič, čo by sa dalo ukázať, žiadne napodobňovanie. Je to jednoducho tu.“

Amen. Nemusíme sa namáhať, nemusíme sa ani nijako snažiť. Je tu, bol do nás vložený a Boží Duch svedčí nad krvou vykúpeným zástupom, že do nich prišiel božský život. Môžem sa niečo spýtať? Nikto nemusí zdvihnúť ruku, ale všetci môžu spoločne odpovedať „áno.“ Kto zo srdca verí, že dostal večný život? Amen. Amen. Amen. Ak neveríme, zomierame vo svojom hriechu. [Jn 8:24] Ale ak veríme, prešli sme zo smrti do života. [Jn 5:24] Viera je dopravným prostriedkom, nie skutky. Viera v dokonané vykupiteľské dielo Ježiša Krista na Golgote! Nie všeobecná viera, ale viera v Ježiša Krista, nášho Pána, v dokonané dielo vykúpenia.

Na strane 29 stojí:

„Najprv prišiel jeho prorok so zvesťou. Stotožnil sa so svojím prorokom, keď poslal svojmu ľudu ohnivý stĺp. Potom dal nátrieť znamenie, aby boli pod krvou, pretože prijal zástupnú obeť, ktorá musela zomrieť namiesto nich. Krv bola dôkazom, že na teba milostivo pohliadol. Počuli ste zvesť, uverili ste v ohnivý stĺp, prijali ste zástupnú obeť, ktorá bola za vás prinesená. Boli ste pod krvou života, ktorá bola za vás obetovaná. Ó,

aká dokonalá vec! Ste pod Krvou. Teraz ste pod Duchom, pod Svätým Duchom. Veríte zvesť tohto času. Veríte v moc ohnivého stĺpa. Veríte a viete, že je to tak. Amen.“

Na to hovoríme Amen. Poznali sme, že Boh vo všetkých vekoch niečo vykonal a že zostal verný svojmu zámeru. Skôr než On niečo urobí, zjaví svoje tajomstvo svojim služobníkom prorokom. [Am 3:7] A kto takéhoto Božieho človeka prijíma, ten prijíma Jeho. [Mt 10:40] A kto mu verí, verí Bohu. A tak môžeme v tomto čase prežiť, že kto môže prijať a uveriť božej zvesti, zasľúbenému Slovu pre tento čas, má v tom už dôkaz, že ho Duch Svätý pritiahol a zjavil mu to. Nikto si totiž nemôže vziať niečo sám od seba; jedine, že mu to bolo Bohom dané. A človek musí prísť k Bohu a nadviazať s ním kontakt, aby toto všetko od Neho dostal. To nám nepadne do lona čítaním, ale je nám to dané prostredníctvom zjavenia.

Tak iste ako Boh všetko zjavil svojim služobníkom a prorokom, tak iste musí byť to isté zjavené aj tým, ktorí počúvajú, čo Duch hovorí zborom. A ja verím, že k nim smieme patriť aj my.

Tu je ohnivý stĺp, svetlo, oblak, nadprirodzený oblak, ktorý bol s izraelským ľudom už v Starom zákone. [Neh 9:19] Keď bol Saul na ceste do Damašku, zrazu uvidel jasné svetlo, jasnejšie ako slnko na poludnie. [Sk 26:13] Toto svetlo ho oslepilo. V Biblii čítame:

„Boh prebýva v neprístupnom svetle...“ [1Tm 6:16]

Boh je svetlo. A Ježiš dokonca povedal:

„Kto ma nasleduje, nezostane vo tme, ale bude mať svetlo života.“ [Jn 8:12]

Dnes ráno sme sa už tejto myšlienky dotkli. Tí, čo sedeli v tme, uvideli jasné svetlo [Mt 4:16], svetlo Božej slávy v tvári Ježiša Krista [2Kor 4:6]. Slovo na nich zažiarilo, pretože to bolo zjavené skrze Ducha Svätého.

Všetci, ktorí sme oboznámení s tým, čo Boh vykonal v našom čase, stále radi spomíname 24. január 1950, keď brat Branham hovoril vo veľkom Koloseu v Houstone v Texase a boli pri tom neveriaci fotografi a kritici, ktorí fotografovali a snímali, aby potom na druhý deň mohli písať a prezentovať fotografie. A o polnoci sa stalo, že pán Ayers a Ted Kippermann zrazu v hoteli kričali: „Kde je ten muž, William Branham?“ A pýtali sa ho: „Vieš, že nad tvojou hlavou bolo nadprirodzené svetlo?“

A on povedal: „Ja to viem. Toto je na svedectvo vám, pretože ste neverili tomu, čo som povedal.“

A potom, keďže to bolo také nezvyčajné, museli to dať šéfovi Federálneho kriminálneho vyšetrovacieho oddelenia Dr. Georgeovi G. Lacyovi, a ten už 29. januára vydal potvrdenie: „Žiadna dvojité expozičia, žiadna retuš, nič. To svetlo tam bolo.“ Urobil to William Branham? Nie, Boh nadprirodzene dosvedčil: „Toto je môj služobník, ktorého som poslal so svojím Slovom!“ Tým je to vybavené. A človek, ktorý Bohu veriť nedokáže, ho nemá neskôr nijako obviňovať, keď ho Boh odsúdi.

Keď Boh niečo koná, nemáme inú možnosť, ako veriť. Pretože potom máme do činenia s Božím svedectvom a nielen so slovami, evanjelistom alebo Božím mužom. Vo chvíli, keď Boh vydáva svedectvo nadprirodzeným spôsobom, ktorý nemôže ovplyvniť ani kazateľ, ani prorok, ani široká masa, ale je ponechaný Božej zvrchovanosti – v tej chvíli Boh od nás žiada, aby sme si vyzuli topánky a venovali pozornosť tomu, čo je hovorené, a pochopili, že stojíme na svätej pôde [2M 3:5].

Pretože to práve hovorím, prichádza mi na um, že na poslednej ceste po Afrike, na veľkom zhromaždení, mi napadla myšlienka, ktorú som celkom vyjadril, a to veľmi demonštratívne. Vôbec som nevedel, čo sa so mnou deje. Vzal som si topánky, vyzul som si ich a uprostred kázania som ich hodil doprava a doľava. Hovoril som samozrejme ďalej. Je možné si vyzuť topánky a zároveň hovoriť. Funguje to teda aj súčasne, sú to dve rôzne oblasti. A poviem vám, bolo to veľmi mocné. Bolo to také mocné, že ľudia pochopili, že v okamihu, keď Boh vydá nadprirodzené svedectvo, ako sa to stalo v službe brata Branhama, už nejde o moje postavenie voči Božiemu mužovi, ale o moje postavenie voči Bohu. A väčšina ľudí to nepochopila. Pýtajú sa: „Áno, čo si myslíte o Branhamovi?“ To vôbec nie je otázka, ale otázka: „Veríš Bohu?“ – to je otázka. „Pochopil si, čo Boh teraz koná, alebo si na lodi, ktorá vôbec nejde smerom, ktorým ide teraz Boh so svojím ľudom?“

Nemôžeme byť teda vďační, že nám Pán dal túto milosť zo srdca veriť? Samozrejme, verili sme tomu aj predtým. Ale keď potom príde potvrdenie, toto neovplyvniteľné Božie potvrdenie, ktoré potom musia uznať aj neveriaci kritici... A čo robia veriaci? Hodia obrázok s ohnivým stĺpom na zem a povedia: „To mi nemá čo povedať.“ To mi nemá čo povedať. Brat Russ, brat Schmidt bol pri tom, keď sa to stalo. A v tomto momente už ako ľudské bytosti nemôžeme nič viac urobiť. Vtedy je najlepšie vstať a ísť svojou cestou. Kto nemá ctibázeň pred Bohom a tým, čo Boh koná, nemá šancu. Prvou vecou je ctibázeň pred Bohom. Ako hovorí prorok Izaiáš:

„... ten, kto sa trasie v myšlienkach nad mojím Slovom.“ [Iz 66:2]

„Počiatok múdrosti je bázeň Hospodinova.“ [Ž 111:16]

Môžeme teda s vďakou uznať, že sa v našom čase, tak ako v čase Mojžiša, ako na začiatku Novej zmluvy, Pán opäť zjavil. Samozrejme, svet nás má za hlúpych. Hovoria: „Toto sú tí najhorší fanatici na Božej zemi.“ To mi môžete veriť, tak o nás hovoria – a my sa cítime šťastní. Bratovi Branhamovi jeden človek povedal: „Si blázon!“. A on odpovedal: „Áno, ale cítim sa tak dobre. Nechaj ma tak, ako som.“ A ... Áno, áno, áno, Amen. Amen. Ak sa v Bohu cítite dobre, potom je to v poriadku. Príde čas, keď súženie zachváti ostatných. Čo povedal Pán?

„Ameň, ameň vám hovorím, že vy budete plakať a nariekať, a svet sa bude radowať, a vy sa budete rmútiť; ale váš zármutok sa obráti v radosť.“ [Jn 16:20]

„Vtedy boli naše ústa naplnené smiechom a náš jazyk plesaním.“ [Ž 126:2]

Chvála nášmu Bohu! Potvrdí sa príslovie: „Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.“ A tak to aj bude.

Ďalej sa v ňom uvádza:

„Byť posvätený ešte nie je znamením. Krv samotná ešte nie je znamením. Život je znamenie.“

Všetko k tomu patrí – vykúpenie, ospravedlnenie, posvätenie. Ale potom je tým dôkazom božský život v nás. Ďalej stojí:

„Život je dôkazom. Váš život je preč. Si mŕtvy. Váš život zomrel. Teraz ste skrytí s Kristom v Bohu [Kol 3:3], zapečatení Duchom Svätým [Ef 1:13]. Zmýšľanie, ktoré bolo v Kristovi Ježišovi, je teraz vo vás. [Fp 2:5] Kristus, Biblia a Božie Slovo sú jedno a to isté. Úplné spojenie – Boh vo svojom Slove, Boh vo svojom ľude skrze svojho Ducha. V jeho Cirkvi je nastolená božská harmónia, úplný súlad s jeho Slovom. A pomazanie Svätého Ducha na nás prichádza, aby to všetko uskutočnilo.“

Pokračuje to ďalej:

„Boh vložil moc priam do Mojžišových úst, aby mohol hovoriť jeho Slovo. Čo vyslovil, to sa aj stalo.“

Amen, brat Branham to tu potvrdzuje a my tomu tiež veríme z celého srdca. Nieкто sa môže oprávnene spýtať: „Ako sa to stane?“ A odpoveď je v Božom Slove: „*Duch Svätý zostúpi na nás a moc Najvyššieho nás zatieni.*“ [Lk 1:35] A vtedy sa naplní: „*V ten deň to už nebudete vy, kto bude hovoriť, ale Boží Duch bude hovoriť skrze vás.*“ [Mt

10:20] Skrze Božiu inšpiráciu vyslovíme a uvidíme, ako sa to stane pred našimi očami.

Ale brat Branham mal niekoľko prípadov a my sme to tu mohli dva alebo trikrát zažiť, že Boh môže hovoriť, že môže zjaviť, že môže poveriť, a to, čo je vyslovené v jeho mene skrze inšpiráciu Ducha, to sa stane. Musí sa to stať, pretože je to Slovo Pánovo. Boh na to len jednoducho používa ľudské ústa. Ale tak to bolo so všetkými prorokmi, tak to bolo s apoštolmi – ľudské ústa, a predsa Božie Slovo.

Ďalej stojí:

„Ó, to by malo potešiť naše srdcia. My ako Cirkev Nevesta by sme to mali uplatňovať. Nevzdávajte sa za žiadnu cenu, nezmeškajte to, lebo slnko čoskoro zapadne. Neodpočívajte vo dne ani v noci, nič neriskujte! Budete mať nedostatok, deti, nebude to stačiť. Musíte mať znamenie. Vy hovoríte: »Verím, predsa. Verím zvesť!« To je v poriadku, to je dobré, ale musíte mať znamenie. Počúvajte všetci, ktorí ste sa tu zišli: znamenie musí byť viditeľné, inak je všetka vaša viera márna. Žijete dobrý život. Počúvajte, čo hovorí Slovo. Chodíte do zhromaždenia. Snažíte sa žiť spravodlivo. To všetko je dobré. Ale to ešte nie je ono.

Môžeme všetko mať a všetko dodržiavať, čo sami dokážeme. Byť vo všetkom verní, v chodení do zhromaždenia, v čítaní Slova, v modlitbe za všetko, vo všetkom, čo sa môže týkať nášho života veriaceho. Stále nám však chýba jedna vec, totiž obživujúca moc, premieňajúca moc, moc vytrženia. A tú musíme mať. Preto je napísané: »Ak Duch toho, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, prebýva vo vašich smrteľných telách, oživí aj vaše smrteľné telá.« [Rm 8:11]

Ako dôrazne tu Boží muž hovorí: **„Ani trochu to neriskujte. Budete mať nedostatok.“** Všetci dobre poznáme Matúša 25. Jedného dňa to bude história a potom... koniec: **„Tie, ktoré boli pripravené, vošli dnu a ostatné, ktorým chýbal olej, zostali. Potom klopali na dvere a kričali: »Vpusťte nás dnu!«“ [Mt 25:10-12]**

A spojenie, o ktoré tu ide, je to so ženíchom. Tu stojí: **„A prišiel Ženích,“** nie **„Syn človeka,“** ale **„Ženích,“** teda – v spojení s odvedením Nevesty domov: *„Hľa, Ženích prichádza, vstaňte, vyjdite mu v ústrety!“* A všetky mu vyšli v ústrety. A potom zrazu stojí: *„Tie, čo boli hotové, vošli dnu...“* a ostatné stáli pri zatvorených dverách [Mt 25:1-2, 10]. Do ktorej skupiny by si chcel patriť? Vážna otázka. Do ktorej

skupiny chceme patriť? Písmo samotné nás tam umiestňuje. Jasne sa tam píše: „*Chýbal im olej.*“ A každý vie, že olej je odkaz na Svätého Ducha. K tomu patrí zjavenie, pomazanie, všetko, čo pochádza od Svätého Ducha. Olej je vždy odkazom na Svätého Ducha, keď ide o biblické obrazy alebo prorocká.

Takže si veľmi dobre všimnite, prečo brat Branham kládol taký dôraz na to, aby všetci, ktorí uverili, boli skutočne naplnení Svätým Duchom, aby v nich bolo zjavené Božie Slovo zapečatené a aby v nich bolo Božie dielo dokonané. Tu nefilozofujeme o Božej zvesti. Pochopili sme, aký cieľ je s touto zvestou spojený, totiž vytrhnutie, vzatie k Pánovi a potom vidieť jeho tvár.

Ďalej stojí:

„Jedným Duchom sme všetci pokrstení v jedno telo. [1Kor 12:13] Je to tajomné telo Ježiša Krista, nie cirkev, nie denominácia, do ktorej sme boli pokrstení jedným Duchom.“

Aj o tom sme už hovorili. Existuje len jedna Cirkev, o ktorej Pán hovorí:

„*Ja postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.*“ [Mt 16:18]

V liste Židom sa táto Cirkev nazýva Cirkvou prvorodených. [Žd 12:23] Kristus bol prvorodený medzi mnohými bratmi [Rm 8:29] a my sme teraz prvorodení. My sme z milosti dostali právo prvorodenstva – Izrael sa ho vzdal, my sme ho dostali, a keď príde čas, Izrael bude opäť prijatý.

Ďalej sa v ňom uvádza:

„Dovoľte mi, aby som vám ako jeho služobník dnes povedal: Ak nebude na dverách znamenie, udrie duchovná smrť. A všetky cirkvi idú do Svetovej rady cirkví. Všetci sa vracajú ku katolicizmu. Iba tí, ktorí sú skutočne znovuzrodení, tam nevstúpia.“

Amen. Pred koľkými rokmi to bolo? Iste. Jedného dňa ma to môže stať život. Ale to by bolo pekné. Aj to som už povedal: Keby som mohol uzavrieť svoje svedectvo pre Pána svojím životom, vydaním svojho života, tak by som bol zaradený do skupiny tých, ktorí hovorili v mene Pánovom. Ale pozrite sa na to dnes: nielen vo Svetovej rade cirkví – všetko sa vracia do Ríma.

Existuje len jedna Cirkev, ktorá je orientovaná späť do Jeruzalema, na miesto, kde malo Slovo svoj začiatok: Jeruzalem. „*Z vrchu Sion vyjde poučenie a z Jeruzalema Pánovo Slovo.*“ [Iz 2:3] Pavol sa po 14 rokoch

vydal do Jeruzalema, aby porovnal, aby zistil, či to, čo hlása, súhlasí s tým, čo hlásali apoštoli v ranom kresťanstve. [Gl 2:1-2]

Kto sa dnes odváži otvorene povedať, kde je nebezpečenstvo? Kto sa odváži otvorene povedať to, čo musí byť povedané? A možno by sme mali povedať aj toto: Ľudia to nevidia. Išli proti svetlu, a preto ich svetlo oslepilo. Svetlo môže mať dva účinky a väčšinou ich má. Ak kráčame so svetlom, je cesta, po ktorej kráčame, osvetlená a potom prechádzame od jasnosti k jasnosti a od pravdy k pravde. Ale ak kráčame proti svetlu, nech je akokoľvek jasné – a čím je jasnejšie, tým horšie nás oslepuje – potom sme zaslepení a zostávame tak, pretože sme sa postavili proti svetlu. A my nikoho nesúdime. Ešte stále je čas milosti, ešte sa všetci môžu vrátiť k Pánovi, ak nezhršli proti Božiemu Duchu [Mt 12:32]. Ale nielen cirkvi a slobodné zbory, dokonca ani slávni evanjelisti sa neobťažovali skúmať, čo bolo skutočne kázané. Len z počutia to odmietli, z počutia si urobili úsudok. A tak to nejde. Sväté Písmo hovorí:

„Či náš zákon súdi človeka prv, ako by bol počul od neho a zvedel, čo robí?“ [Jn 7:51]

Pavol povedal:

„Žiadam, aby som sa mohol obhajovať pred Festom a pred Agrippom.“ [Sk 26:2]

Nechajme toho človeka, aby sa vyjadril a potom zistíme, že to vôbec nie je falošné učenie. Potom zistíme, že my sami sme zablúdili a že Boh poslal proroka, aby nás, ktorí sme zablúdili, priviedol späť na priamu cestu. To je to tajomstvo, o ktoré dnes ide. Ale kto sa chce vrátiť späť? Kto z veľkých takzvaných Božích mužov dneška by priznal, že sa mýlil?

To by bola hanba pred celým národom. Milióny ľudí by potom museli vidieť, že oni nemajú dokonalé poznanie. Čo však budú robiť tieto milióny ľudí v deň súdu? Budú žalovať. Vznesú žalobu. Obvinia týchto mužov, že neskúmali pravdu, nezistili ju a nezvestovali, a preto viedli ľudí mimo pravdy a udržiavali ich v omyle.

Nie, ako sme už povedali, my sme ako ako malé stádo určené k tomu, aby sme niesli potupu Krista [Žd 11:26] a zo srdca verili, ako hovorí Písmo. Bez ohľadu na to, čo o nás hovoria ľudia, nám leží na srdci posúdenie Božie. Čo hovorí o tebe a o mne Pán – to je otázka, na ktorej záleží.

Ďalej tu stojí:

„Vidíme to, vidíme ten istý ohnivý stĺp. Zaznamenala to dokonca aj veda. Vidíme, že znamenia konečného času sú tu. Ak neveríte mne, verte predsa znameniam. [Jn 14:11; 10:25] Verte

Slovu, lebo ono hovorí o tom, čo som vám Ja povedal. Keby som vám nepovedal pravdu, nebolo by žiadne potvrdenie. Boh nikdy nepotvrdí lož. Boh hovorí pravdu. Tieto Slová potvrdzujú a svedčia o tom, že vám hovorím pravdu. Práve oni vydávajú svedectvo o zvesti, ktorú hlásam. Nielen preto, že anjel vtedy 11. júna 1933 pri rieke povedal: »Tvoja zvesť bude predchádzať druhému príchodu Krista,« ale aj samotné skutky to dokazujú.“

A ja tomu verím. Verím tomu, tak iste ako Boh žije a my sme tu dnes zhromaždení. Myslím, že vtedy, 11. júna 1933, okolo druhej hodiny popoludní na konci Spring Street ... prechádzal som po nej. Stál pri moste, o ktorom brat Branham videl videnie, keď mal sedem rokov, že sa bude stavať, a spočítal ľudí, ktorí sa zrútiť s časťou mosta a zahynú. Koľko ich bolo? Jeho životný príbeh poznáte – koľko? 14. Myslím, že 14. Áno, videl to, keď mal sedem rokov. A o koľko rokov neskôr bol stavaný? Myslím, že o 19 rokov neskôr bol most stavaný a keď sa čas naplnil, stalo sa presne to, čo mu bolo ukázané. Časť mosta sa odlomila a zrútila a presne 14 ľudí, ako ich on spočítal, zahynulo. Vo veku sedem rokov mal toto videnie. Videl videnia od detstva – odkedy si dokáže pamätať. Pravý Boží prorok. Muž poslaný Bohom s zvesťou, ktorá má predchádzať druhému príchodu Krista.

Verím, že Boh nám dá najšť milosť pred svojou tvárou, aby sme smeli byť nositeľmi tejto božskej zvesti a zaniest ju pred druhým príchodom Krista do celého sveta.

Ďalej sa v ňom uvádza:

„Ak nemôžete veriť, že anjel hovoril pravdu, verte skutkom, lebo Biblia hovorí, že tieto veci sa budú diať v konečnom čase. Ony sú to, ktoré vydávajú svedectvo. Ony sú to, ktoré hovoria hlasnejšie ako moje slová alebo čokoľvek iné. Je to jeho Slovo, ktoré vydáva svedectvo o tejto hodine.“

Aká nádherná vec! Možno pre našich milovaných bratov a sestry, ktorí sú noví: pozrite sa na to, čo Boh konal v minulosti, aby ste vedeli, čo robí v súčasnosti. K Danielovi prišiel anjel [Dn 8:16], volal sa Gabriel, a hovoril k nemu. K Jánovi na ostrove Patmos prišiel anjel a oznámil mu v znameniach, čo sa stane v budúcnosti. [Zj 1:1] K Zachariášovi prišiel anjel, keď stál na pravej strane oltára na zápalné obete. [Lk 1:5:11] K Márii prišiel anjel [Lk 1:26-27], k pastierom s anjelom prišli dokonca všetky nebeské zástupy [Lk 2:8-9, 11-13]. A anjel zvolal mocným hlasom: *„Dnes sa vám narodil Kristus, ktorý je Pán v meste Dávidovom.“*

Prečo je v liste Židom 1 napísané: „... *ktorý robíš vetry svojimi posly, svojimi svätoslužobníkmi plápolajúci oheň.*“ [Ž 104:4; Žd 1:14] Boh má svojich anjelov v nebi, svojich poslov na zemi. A keď chce niečo povedať, nikoho sa nebude pýtať – bude konať v budúcnosti tak suverénne, ako to robil doteraz.

Potom je tu už len jedna vec:

„Blahoslavený človek, ktorý sa na ňom nepohoršuje.“ [Mat 11:6]

O našom Pánovi sa píše v 3. kapitole Matúšovho evanjelia v správe o pokúšaní, alebo v 4. kapitole hneď na začiatku, keď sa pokušenie skončilo, že prišli anjeli a slúžili mu [Mt 4:11]. Nebo nie je tak ďaleko. Pánov anjel obklopuje tých, ktorí sa boja Boha. [Ž 34:8] Boh je prítomný v zhromaždeniach svätých a je najvyšší čas, aby sa v cirkvi živého Boha diali skutočné, pravdivé a nadprirodzené veci! Potrebujeme ich a veríme, že Pán je a zostáva ten istý naveky [Žd 13:8].

Už len veľmi rýchlo. Blížime sa ku koncu. Počul som, že dnes bude jasno dlhšie. Čítam ešte raz:

„Mali by ste sa navzájom milovať. Veriaci by sa mali oddeliť od sveta. Už to neberte na ľahkú váhu. Vy, ktorí budete počúvať nahrávky, vy, muži a ženy, počúvajte ma: Ak ste mi niekedy verili, verte mi aj teraz. Je najvyšší čas, aby ste prestali bojovať medzi sebou. Verte zvesti Biblie. Verte Ježišovi Kristovi! Milujte sa, ctíte sa a rešpektujte sa navzájom!“

Amen!

„... v pokore majte jedni druhých za vyšších od seba ...“ [Fp 2:3]

Hovorte jeden o druhom dobre. Raz musí existovať toto nezakalené, dôverné spojenie a spoločenstvo s Bohom a medzi veriacimi! Pavol píše Galaťanom:

„Ale ak sa navzájom hryziete a žeriete, hľadte, aby ste neboli jedni od druhých strávení.“ [Gl 5:15]

Ale čo tu povedal?

„Ó, nerozumní Galaťania, kto vás tak omámil? ... Dobre ste bežali; kto vám prekazil?“ [Gl 5:7; 3:1]

Nech je každá kliatba zlomená! Nech je každé právo satana zrušené, aby len Boh sám získal a zachoval si nad nami plné právo! Aby skončili všetky zmätky! Aby sa skončili všetky nedorozumenia, všetky ohovárania boli umlčané a náš jazyk, náš život, celá naša existencia bola posvätená pre Boha a postavené jemu do služby. Čo si myslíte, že sa

stane potom? Je potrebná správna atmosféra, ku ktorej musíme prispieť všetci.

Musíme jednoducho pochopiť, že naše jazyky musia byť obrezané. Musíme si uvedomiť, že naše slová môžu mať veľmi vážne následky. Musíme vedieť, že sme určení k tomu zvestovať veľké Božie skutky a zabráňovať škodám v cirkvi.

Keď pôsobia sebađeštruktívni duchovia – bez toho, aby sme sa dlho modlili o rozlíšenie – vieme, že to nemôže byť od Boha. Boží Duch bude vždy utešovať, uzdravovať, povzbudzovať, budovať, nikdy nebude rúcať a ničiť. [2Kor 13:10; 10:4] Pán stavia, diabol chce ničiť [Jn 10:10]. Pán však vtedy prišiel aj na to, aby zničil satanove diela a budoval dielo Božie.

Čítame ďalej:

„Všimnite si, že sa nezišli len preto, aby hovorili o zvesti. Zišli sa, aby vo viere použili krv a podali dôkaz.“

Opäť sa vracia k Starému zákonu. Teraz veľmi stručne ešte dva, tri úseky:

„On predstavuje svoju moc. Ján 14:12 hovorí: »Kto verí vo mňa, bude konať skutky, ktoré som konal ja.« Nový zákon, nová zmluva, nový život. Ukazuje, že Ježiš splnil všetky Božie požiadavky a urobil z nás skutočných Božích synov a dcéry. Pod krvou už nie je žiadne odsúdenie. V liste Rimanom 8:1 sa píše: »Preto už nie je nič odsúdeniahodné pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi«.

Tu nie sú oslovení tí, ktorí v neho veria, ale tí, ktorí v Kristu Ježišovi sú. A vy viete – nielen v neho veriť, ale – On v nás a my v ňom, Jeho Slovo v nás, my v jeho Slove. Musí dôjsť k zjednoteniu s Kristom, nie k viere v neho z diaľky, ale k tomu, aby On v nás zaujal príbytok.

Ďalej tu stojí:

„Tu nie sú adresovaní tí, ktorí v Neho len veria, ale tí, ktorí v Kristovi Ježišovi sú, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Ježiš povedal: »Moje Slová sú duch a život.« [Jn 6:63] Ó, mohol by som teraz tento text vziať a hovoriť ešte dve hodiny. Už viac žiadne odsúdenie, slobodní od hriechu, slobodní od starostí tohto sveta, žiadne odsúdenie pre tých, ktorí boli pokrstení v jednom tele skrze Ducha.“

Haleluja! Už žiadne odsúdenie. Už sme zmienili, čo Pavol píše v liste Rimanom 8:

„Kto obžaluje vyvolených? Kto ich odsúdi? Kto ich odsúdi? Je tu Kristus, ktorý ich ospravedlnil.“ [Rm 8:33-34]

Božské ospravedlnenie skrze vieru v Ježiša Krista! A pri tom nikto nepotrebuje žiadnu ďalšiu pomoc. Zostáva nám už len chvála a vďaka, ktoré musíme priniesť nášmu Pánovi.

„V tom Baránkova krv vykonala svoje dielo. Boh nebies vás prijal. Jeho život je vo vás. Ste Boží synovia a dcéry.“

Bolo by pekné, keby sme na takéto výroky všetci povedali „Amen.“ Vnútorne nás to oslobodí a nerobíme to predsa len preto, aby sme to robili. Robíme to z presvedčenia, zo srdca, súhlasíme s tým. Hovoríme „áno“ tomu, čo Boh povedal a vykonal. A preto hovoríme Amen. To znamená „tak to je, tak to buď!“ A pretože to tak je, je to tak.

Čítam ďalej:

„Ale hľa, On nebol len človek, ale Boh-človek. Tak aj veriaci teraz nie sú len ľudia, ale aj Boží synovia a dcéry. Prijali ste jeho život, ktorý bol v ňom a vrátil sa. Z hriešnikov vás premenil na znovuzrodených. Vytiahol vás z cirkví a denominácií a urobil z vás kresťana naplneného Svätým Duchom. Boží život z vás teraz vychádza ako iskry od nákovy, keď kráčate plní cnosti, sily, lásky, jemnosti a Svätého Ducha, ktorý cez vás pôsobí a hovorí.“

Čo na to povedať? Predpokladám, že by sme mohli povedať: „Pane, nech sa tak stane.“ Niekedy je to už tak, ako to čítame, a niekedy by to tak malo byť a bude. Ale v oboch prípadoch k tomu máme pozitívny postoj, pretože veríme Bohu. Už viac neveru nepustíme k slovu. Pavol totiž povedal:

„Verím, preto hovorím.“ [Ž 116:10]

A pretože veríme Božej zvesti, slobodne o nej hovoríme.

Ešte niekoľko rýchlych riadkov:

„Hľa, Slovo nám dáva istotu zaslúbenia. Poznačil som si niekoľko veršov z Písma. Mohol by som o nich kázať celý deň. Slovo nám dáva istotu zaslúbenia. Slovo je zaslúbenie a Slovo je Boh. A Slovo je medzi nami. Stávame sa časťou Slova a Slovo sa v nás nadobúda postavu. »Ak ostanete vo mne a moje Slová ostanú vo vás... « [Jn 15:7] – celé sa to stáva jednou veľkou rodinou. Dáva nám to istotu. Prečo? Je predsa našou súčasťou.“

Aký mocný text! Je v ňom istota zaslúbenia. Počúvali sme to všetko a prijali sme to? Veríme tomu celým svojím srdcom? V tomto prípade

nie je potrebné byť dôrazný, ani silno pozdvihovať hlas. Tu k nám Boh mocne prehovoril skrze svoje Slovo a my veríme, že v Božom Slove je Božia moc vykonať na tých, ktorí mu veria, to, čo v ňom stojí napísané a zaslúbené. Veríte, že Boh bdie nad svojím Slovom a plní ho? Tak vám čítam ešte posledný úsek:

„Znamenie je dôkazom, že ste boli vykúpení a prijatí. Ide o to veriť a prijať. Úplná poslušnosť Božiemu Slovu vás oprávňuje na toto znamenie. Úplná poslušnosť – nie len časť, asi taká, akú majú vaše denominácie, ale všetko zahrňajúca – úplná poslušnosť Božiemu Slovu, ktoré je Kristus a privádza vás do Krista.“

Nech v nás Všemohúci Boh všetky tieto Slová požehná. Nech v nás vypôsobí vieru, nech nám dodá odvalu, aby sme s vierou vkročili na víťaznú pôdu a vedeli: to, čo Boh zaslúbil, nám už bolo dané. Je to naše. Hradby Jericha ešte stále môžu stáť, my máme zaslúbenie zaslúbenej zeme. My sme počuli Slovo zaslúbenia, uverili sme a prijali sme Ducha zaslúbenia. Pýtam sa vás: Nevidíme v tom súvislosti?

Galaťanom 4:28:

„Ako bol Izák synom zaslúbenia, tak aj vy, bratia, ste synmi zaslúbenia.“

Chvála buď menu Pána. Ten, komu bolo dané zaslúbenie, zdedil všetko, čo Abrahám mal. Ostatným dali dary a poslali ich z domu. Izák sa stal dedičom všetkého. [1M 25:5-6]

A tak uzatvárame tento víkend, ktorý pre mňa osobne zostane vzácnym ešte veľmi dlho. Počuli sme vzácne Božie Slová. Veríme im z celého srdca. Na konci uvidíme, že Boh v pravý čas naplní Slová zaslúbenia, ktoré dal. Potrebujeme to, čo je napísané v Jakubovom liste 5:

„A tedy pozhovajte, bratia, až do príchodu Pánovho. Hľa, roľník očakáva vzácny plod zeme a čaká naň trpezlivo, až dostane včasný a pozdný dážd.“ [Jk 5:7]

Musíme byť trpezliví, kým neudrie Božia hodina. Sme tu a ak chce Boh niečo konať, stojíme mu k dispozícii. Nech nám dá srdce, ktoré je mu nerozdelené oddané, srdce poslušné, pokorné, srdce plné lásky. Nech nám daruje poslušnosť a vieru, aby sme mu mohli slúžiť a nasledovať Ho. On nech nám učiní podľa svojho Slova. Chvála Jeho menu. Amen.

[Piesne]

Teraz čítam Slovo z Markovej 11. kapitoly a prosím, aby sme ho vo viere vpustili do svojich srdc a prijali ho v nich. Marek kapitola 11 od verša 22:

„Ježiš vám odpovedal: Verte v Boha...“ [Mk 11:22]

Nie v teba, nie vo mňa, nie v proroka ani v nikoho iného, ale *„verte v Boha.“* Amen. Verte v Boha – v Boha, ktorý stvoril nebo a zem, vo Všemohúceho. Verte v Boha.

„Lebo ameň vám hovorím, že ktokoľvek by povedal tomuto vrchu: »Zdvihni sa a hoď sa do mora!« a nepochyboval by vo svojom srdci, ale by veril, že sa stane, čo hovorí, bude mu, čokoľvek by povedal.“ [Mk 11:23]

Nie to, čo vyslovuje kazateľ. Potom ešte stále nemáš vieru. Ale v okamihu, keď to ten dotyčný človek vysloví vlastnými ústami, prebral za to plnú zodpovednosť a vie, čo robí.

Nemusíte sa báť. Boh je všemocný. Boh ešte nikdy nikoho nesklamal. Ešte nikoho nesklamal. Keď Peter povedal: *„Pane, na tvoje Slovo...“*, a tak aj urobil [Lk 5:5], nebol zahanbený. Nemôžeme byť zahanbení.

Modlime sa teraz spoločne. A počas modlitby bude viera rásť. A keď viera dosiahne štádium, keď si budete istí, že môžete povedať to, o čo žiadate, vyslovte to. Vyznávaj ústami to, čomu srdcom veríš, a bude ti to dané. V tom okamihu vás už satan nebude môcť napádať, vtedy ste zvíťazili. Potom sa Slovo stalo vašim svedectvom. *„Oni nad ním, satanom, zvíťazili, slovom svojho svedectva a Baránkovou krvou.“ [Zj 12:11]* Stojíme pod krvou. Božie Slovo je naším svedectvom a sám Duch dosvedčuje, že Slovo sa naplnilo.

Verme teraz, chváľu sa spolu modlime. Pozdvihnime spoločne svoje hlasy. Nech je to zhruba rovnako hlasné. Nie príliš hlasné, nie príliš tiché. Stačí otvoriť naše srdcia a naše ústa v uctievaní, v spoločnom, harmonickom uctievaní v Duchu a v pravde. Haleluja!

Chvála Bohu! Pane, ďakujeme Ti. Uctieваме Ťa. Vyzdvihujeme Tvoje sväté meno. Haleluja, Pane, Ty si k nám hovoril, zjavil si sa nám. Ďakujeme ti za to, za tvoje Slovo, za tvoje meno, za tajomstvá, ktoré si nám oznámil. Milovaný Spasiteľu, ďakujeme Ti, chválim Ťa, klaňame sa Ti. Ty si videl všetky ruky, poznáš modlitby, potreby, utrpenia, ťažkosti. Pane, potreba nie je väčšia ako pomocník.

Pane, Ty si našou dokázanou pomocou. Pánova pravica je vyvýšená, Pánova pravica drží víťazstvo – uprostred nás, v našom živote. Pane, zjav sa teraz, daj vieru vysloviť to, o čo sme Ťa prosili. Príď medzi nás so svojou svätosťou, so svojou mocou, s pomazaním svojho Svätého

Ducha. Halleluja! Tvoje pomazanie je nad nami. Tvoj Duch vládne v našom strede. Halleluja!

Všetko, čo dýcha, chváľte Pána! Halleluja! Halleluja! Halleluja! Chvála Bohu! Chvála Bohu! Pane, daj radosť, daruj pokoj, daruj istotu, odvahu viery. Halleluja! Daruj Ducha Svätého, Božský oheň, lásku, pokoj, radosť v Duchu Svätom. Halleluja! Halleluja! Ó, Bože! Ó, Bože! Môj Ježišu!

„Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom, Božieho zaľúbenia!“

Môj Bože, Ty máš ľudí, na ktorých spočíva tvoje zaľúbenie. Halleluja! Halleluja! Chvála Bohu, chvála Bohu, chvála Bohu! Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Pane, všemohúci Bože, autoritou Tvojho Slova, mocou mena Ježiša Krista Nazaretského sme sa tu zjednotili pred Tvojou tvárou, aby sme prežívali Tvoje Slovo ako potvrdenú skutočnosť. Pane, ďakujeme Ti za to. Satan odíď! Stratil si svoje právo. V mene Ježiša Krista je každá kliatba prelomená. Spútaní sú slobodní, chorí uzdravení, stratení zachránení, lebo Duch Pána, Boha spočíva na nás. Halleluja! Halleluja! Chvála a česť, sláva a uctievanie Baránka. Halleluja, halleluja, chvála Bohu, chvála Bohu. Chvála Bohu! Ó, Ježišu! ...